

Sygn. akt: I C 726/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

oddala powództwo

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 726/19

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 3.494,17 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 6 lipca 2019 roku do dnia zapłaty od kwoty 3.004,42 złotych oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 489,75 złotych od dnia 6 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 1 grudnia 2017 roku strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Warunkiem udzielenia przedmiotowej umowy było złożenie wniosku o pożyczkę ze szczegółowym wskazaniem, między innymi, danych osobowych oraz wielkości i okresu kredytowania. Akceptacja wniosku nastąpiła po przeprowadzeniu pozytywnej weryfikacji danych osobowych oraz zdolności kredytowej przy pomocy systemu K. oraz danych ujawnionych w (...). Powód podkreślił, że jeszcze przed zawarciem umowy C. przekazało pożyczkobiorcy Ogólne Warunki Udzielania

P. Konsumentckich oraz Formularz Informacyjny zawierający wszelkie dane dotyczące wnioskowanej pożyczki. Dokumenty te zostały ponownie przesłane pozwanemu po udzieleniu pożyczki wraz z egzemplarzem Umowy.

Zgodnie z harmonogramem spłat pożyczkobiorca zobowiązał się do ratalnej spłaty pożyczki wraz z kosztami jej udzielenia szczegółowo wskazanymi w umowie. Całkowita kwota do zapłaty uiszczona miała zostać w 12 ratach i znana była pożyczkobiorcy w dacie składania wniosku o pożyczkę. Jednocześnie powód podkreślił, że strony zastrzegły, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany dodatkowo będzie do zapłaty odsetek maksymalnych za opóźnienie. Z uwagi na bezskuteczny upływ terminów spłaty pożyczki, do pozwanego skierowane zostały wezwania do zapłaty. Pomimo próby ugodowego zakończenia sprawy, pozwany do dnia dzisiejszego nie zapłacił żądanej kwoty.

Powód zaznaczył nadto, że na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2019 roku zakupił od pierwotnego pożyczkodawcy niniejszą wierzytelność, skonkretyzowaną jednoznacznie w załączniku nr 1 do umowy cesji, wobec czego powód stał się wierzycielem pozwanego, uprawnionym do żądania zwrotu kwoty pożyczki oraz odsetek. Powód poinformował pozwanego o cesji.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – M. W. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2017 roku pozwana M. W. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o kredyt konsumencki „C. plus” numer (...), na podstawie której pożyczkodawca zobowiązał się dostarczyć pożyczkobiorcy pożyczkę w zobowiązanej wysokości i na określonych warunkach podanych w niniejszej umowie, pod warunkiem, że złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o pożyczkę zostanie zatwierdzony przez C..

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.000,00 złotych, natomiast całkowity koszt pożyczki - kwotę 1.114,37 złotych, która obejmowała całkowitą sumę odsetek w wysokości 109,95 złotych, opłatę za zatwierdzenie pożyczki w wysokości 200,88 złotych oraz opłatę administracyjną pożyczki w wysokości 803,54 złotych.

Na podstawie przedmiotowej umowy pożyczkobiorca otrzymał do dyspozycji kwotę 2.000,00 złotych, zobowiązując się jednocześnie do uregulowania na rzecz pożyczkodawcy kwoty 3.114,37 złotych, która obejmowała zarówno całkowitą kwotę pożyczki oraz całkowity koszt pożyczki.

Spłata pożyczki miała nastąpić w 12 miesięcznych ratach, przy czym wysokość poszczególnej raty wynosiła 259,53 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: umowa o kredyt konsumencki k. 16, potwierdzenie zlecenia płatności k. 35.

W dniu 23 kwietnia 2019 roku w W. została zawarta umowa cesji wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a powodem – (...) s.a. z siedzibą w W., na podstawie której powód nabył istniejące, bezsporne, wymagalne i nieprzedawnione wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek wskazanych w załączniku nr 1.

Wykaz wierzytelności określonych w załączniku nr 1 stanowił integralną część umowy.

dowód: umowa cesji wierzytelności k. 36 – 40, załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności k. 41.

Powód sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty.

dowód z innych wniosków dowodowych: wezwanie do zapłaty k. 55, zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 54 – 54v.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził wierzytelności z tytułu niespłaconej umowy pożyczki, którą to nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności.

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej, nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwana – M. W., prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Z powyższego wynika zatem, że przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy,

zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W konsekwencji, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie natomiast z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę o kredyt konsumencki nr (...) z dnia 30 grudnia 2017 roku, potwierdzenie zlecenia płatniczego, umowę cesji wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2019 roku wraz z załącznikiem nr 1 do umowy cesji wierzytelności.

W ocenie Sądu, z zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że pozwana M. W. zawarła umowę pożyczki z poprzednikiem prawnym powoda, na podstawie której otrzymała ona do dyspozycji kwotę 2.000,00 złotych, jak również, że powód zawarł z pożyczkodawcą umowę cesji wierzytelności. Należy jednak podkreślić, że z treści przedłożonej umowy cesji wynika jedynie, że powód na podstawie tej umowy nabył istniejące, bezsporne, wymagalne i nieprzedawnione wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek wskazanych w załączniku nr 1, który to stanowił integralną część umowy.

Wprawdzie powód przedłożył załącznik nr 1 do umowy cesji wierzytelności, z którego wynikają jednak wyłącznie dane osobowe pozwanej, nr umowy, datę zawarcia umowy oraz numer pesel. Brak jest natomiast jakichkolwiek danych dotyczących wysokości zobowiązania, które powód faktycznie nabył od poprzednika prawnego. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania czy świadczenie dochodzone pozwem faktycznie przysługiwało powodowi, w szczególności jakie składniki obejmowała kwota dochodzona pozwem. Tym bardziej, że okoliczności te nie wynikały ani z treści umowy cesji wierzytelności, ani z uzasadnienia pozwu.

Fakt ten nie wynika również z innego środka dowodowego w postaci kserokopii wezwania do zapłaty z dnia 3 czerwca 2019 roku, albowiem w piśmie tym powód wskazał jedynie, że na saldo, oprócz kwoty pożyczki w wysokości 2.000,00 złotych, składają się również odsetki, przy czym nie określił on dokładnie rodzaju odsetek, ich wysokości i okresu dochodzenia oraz opłaty windykacyjne w wysokości 1.004,42 złotych. Jednakże powód nie określił dokładnie co to są za opłaty windykacyjne i jakich czynności dotyczą.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód nie zaoferował żadnego materiału dowodowego, z którego jednoznacznie wynikałyby wysokość wierzytelności, którą faktycznie nabył od poprzednika prawnego powoda wobec pozwanego, a w konsekwencji jego uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia przez pozwanego na jego rzecz.

Zdaniem Sądu, przedłożone inne wnioski dowodowe potwierdzają jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Należy również zauważyć, że powód nie wykazał w toku niniejszego procesu aby skutecznie zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności czy też wezwał ją do zapłaty zaległego świadczenia. Powód nie przedłożył bowiem żadnego dowodu doręczenia tych pism do pozwanej.

Wobec powyższego, skoro powód nie sprostą ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby w sposób nie budzący wątpliwości wysokość nabytej wierzytelności wobec pozwanego, to jego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.